

Хлопці від Катеринки

Покальчук Юрій Володимирович

Вийду я на гору,
Гляну на село,
Шиє мати торбу,
Їду в ФЗУ.
(народне)

Катерина була щаслива. Вона носилася з Петровим листом по всьому місту, читала його усім своїм подругам і знайомим, часом майже випадковим людям, бо не могла подолати своєї нестримної радості життя.

Петро живий, скоро приїде додому, війна закінчилась. Перемога. Початок літа, липень шумить запашними весняними кронами дерев, життя буває. Матері і жінки плачуть над похоронками і повідомленнями щодо пропалих безвісти бійців Великої Вітчизняної, а її чоловік живий, здоровий і днями вертається з госпіталю додому.

Пише, що важко контужений, що лікують його вже місяць, але скоро лікування скінчиться, його випишуть, і він повернеться на рідну землю. Контузія в нього однак поважна, так що невідомо, як у нього зі здоров'ям буде далі.

Та що там — раділа Катерина, та йому всього лиш двадцять дев'ять, все мине, яка там в дідька контузія, головне, що живий, та й не каліка, очухається на домашніх харчах, і все буде добре. Заживемо! Ой, заживемо, нарешті заживемо, як люди! Війна таки врешті скінчилась!

Вони одружилися перед війною. Катерині було двадцять, Петрові двадцять шість. Чому вона не завагітніла одразу, сказати важко, бо з ліжка вони вилазили вранці потомлено і неохоче, а лягали завжди енергійно і трахалися так, що аж за вухами лящало.

Того щастя і вистачило їм тільки на півроку. Війна вдарила по жигпо усіх так, що на війні не хотілось про пережите багато говорити. Пережили, і так всі знали, що було і як було. А появлялися каліки, інваліди різних груп, безногі і безрукі молоді хлопці. На базарах появились ті, хто просив милостиню, аби вижити. І почалось повоєнне життя, радісне і жахне, бо у багатьох була втрачена молодість і радість життя, і всередині лишалось відчуття, що ти вбивав, щоби тебе не вбили, і ти жив, убиваючи. Ти був воїн, боєць, ти був потрібний. А зараз — ти вже просто халіка безногий, і життя від тебе відвернулось, які би там пільги чи пенсії тобі не світили. А світили ще ж далеко і не всім.

Дарагая мая, я калека,
Гарячо і любімая мать,
Атарвалі мнє полчелавеска
І аставілі так умірать...

Це звучало в п'яному трагізмі на базарах і біля пивничок і забігайлівок, де просто і легко наливали по чарці, по війні все було можна і не можна.

Бо скільки вже сиділо в таборах Воркути і Норильська, Магадана і Колими тих, хто потрапив у полон і кого потім «звільнили», скільки за невдало сказане слово, за якийсь непродуманий юначий крок потрапило у штрафбати, а в інших позаду стояли заградотряди, які стріляли у своїх, коли ті кидалися відступати перед переважаючою силою ворога.

Але в кого була біда, в того була, він про то зараз мовчав, бо Перемога витворила всеохоплюючу, нехай і позірну для багатьох, але радість у всій країні і сподівання на краще, як при кожному святі.

Катерині стачило глузду вчасно переховатися, аби її не забрали на роботу в Німеччину. Якось дотягла до сорок четвертого, коли в Україну вже увійшла Радянська армія і німців погнали далі.

Все поволі починало налагоджуватися, от тільки ночами їй снився Петро і їхнє колишнє життя, і трахатися їй хотілося, аж рота зводило, і вона сама себе, як могла, ночами доводила до закінчення, але так хотіла, так хотіла вже чоловіка, отого великого і потужного стрижня, який будив у ній цілий світ емоцій і відчуггів, з яких залишилось тільки самотнє відчуття незакінченості і умовні самодрочки, які давали тільки тимчасовий передих.

Коротше, Катерина була без хуя, як без рук, як казала її подруга Настя, яка теж хотіла трахатися, але не так шалено, як Катерина. Бо ця просто марила про чоловічий стрижень, вже геть божеволіючи, і дивилась на кожного чоловіка тільки як на особу зі стрижем для трахання.

А чоловіків було довкола мало.

Якби то у великому місті, то когось би вже собі знайшла, якось би вже там туди-сюди може б і перетрахалась, для годиться, і для того, щоби поцька не заіржавіла, але ж тут, курва, все на виду, перейдешся вулицею, і так всі все бачать, куди, хто і що.

Батьки ще живі-здорові, Богу дякувати, але під самим містом в селі, чи не шодня до неї навідуються, а вона до них.

Петрові батьки, однак, померли обоє в час війни. Батька забрали німці ще в сорок другому, і невідомо, що з ним сталося, а мати, вже старша пані, з того всього хворіла довго, і одного разу в голодний сорок третій тихо померла, і Катерина її поховала і лишилась у хаті сама, і тугувала за Петровими старими, як за рідними, бо зжилася з ними, і самій було їй непереливки.

Хата їхня стояла на околиці міста, і Катерина ґаздувала тепер там сама, крутилась і на базарі, щось продавала від батьків із села, щось перепродуваіа, одне слово — жила.

І коли прийшов лист від Петра, вона була на сьомому небі. Є Бог на світі. От ні з ким вона не трахалась усі ці роки, от поводила себе чемно, як гарна дружина, чекала чоловіка з фронту. І ось — нагорода, живий і приїде, і все буде добре.

Петро з'явився одного літнього вечора на порозі хати, і Катерина мало не зімліла, бо ж чекала його, вже всі очі видивилась, і ось урешті в той вечір, коли вже й не чекала, він став на порозі.

Високий, схудлий і гарний.

Боже, який він гарний, думала Катерина, обіймаючи його і цілуєчи, які в нього гарні темні очі,

який в нього гарний овал обличчя, яка фігура, красунь, в кіно зніматися йому, я його так люблю, так його люблю.

Катерина і сама була нівроку, у свої двадцять п'ять виглядала на двадцять, розкішна блондинка, карі очі, гарна фігура, пухкі губи, мила усмішка, теж доволі непересічна собі дівка.

Вони й при одруженні були чудовою, гарною парою, і любилися ще до одруження понад рік і всі на них дивились і казали — от парочка — Абрам і Сарочка, або баран і ярочка, або ще щось, але заздрили їхній красі і здоров'ю, і їхньому щастю теперішньому і майбутньому.

Петро, однак, веселий дуже не був по поверненні, обіймав і цілував її, щоправда, спрагло і шалено, і плакав, коли обіймав і цілував, і казав, як її любить і все його життя для неї, і ще тисячі безумних слів.

Але однаково був якийсь не в собі, щось його їло зсередини, і радість його була чимось притлумлена.

А потім була вечеря і горілка, і батьки Катеринині, і сусіди.

А потім було ліжко, з якого почалася біда.

Контузія у Петра була така, що в нижній чоловічій його частині нічого не працювало.

Щось там десь йому перебило, казали, у мозкові хребта чи щось такого, але стрижень його був тихий і ніякий, як його Катерина не м'яцкала і не цілувала, і не тягала в роті, і не пестила язиком, і не цілувала яйця і навіть нижче. Нічого.

— Я знаю, — сказав Петро. — Мені лікар сказав у госпіталі: «Вее у тебе буде добре, житимеш, як всі, от лиш з траханням нічого в тебе, мабуть, не вийде. Перебило тобі статевий нерв, і так далі. Може, то й можна якось вилікувати, може воно колись і відновиться, не знаю, а може, й ніколи. Я про це нічого зараз більше сказати не можу. Кріпись, живи, шукай способів жити. Ти молодий чоловік, може, воно колись і вернеться. А я поки що зробити більше не можу, ніж зробив, і нічого тобі не обіцяю.

Радій, що не каліка, без рук, без ніг, — вже добре, а там Бог дасть, якось воно і в тебе життя складеться».

Ранок видався доволі сумний, але Катерина не здавалась, вона вірила, що то минеться, Петро ще не освоївся, не вжився вдома, спочине, отреться, і поволі, поволі якось та налагодиться усе.

Вони виходили в місто; на базар і всі на них дивились, і заздрили її щастю. Живий-здоровий вернувся з фронту чоловік. Такий красень, і вона ж. От же ця парочка — Абрам і Сарочка.

І вони мали вдавати щастя і задоволення і гуляти з родичами і друзями, і з тими небагатьма, хто вернувся з фронту. І пили за тих, хто загинув, і так минув тиждень, потім другий.

І Петро п'яний грав на гармошці і співав гарним п'яним баритоном, в якому дзвеніла страшна тоска і відчай.

Ти машина, ти залізна,
куди ж милого повезла,
Гей, га, уха-ха, куди ж милого повсзла.

Подай, мила, стакан рому,
Бо я їду до гтрійому,
Гей, га, уха-ха, бо я їду до прийому.

А в прийомі скляні двері,
Там сиділи й охвіцері,
Гей, га, уха-ха, там сиділи й охвіцері.

Випав номер сорок п'ятий,
Наказали, щоб прийняти.
Гей, га, уха-ха, наказали, щоб прийняти.

Подай, мила, стакан чаю,
Бо я їду, від'їжджаю,
Гей, га, уха-ха...

Минуло два місяці, потім три, настала осінь.

Машинка в Петра і далі не вставала ніяк. Він пішов працювати на завод, одразу заробляти став непогано, бо у війську багато чого навчився, а чоловіків у містечку взагалі було обмаль. Катерина також влаштувалась на завод, і вони скоро почали пристойно заробляти, життя позірно було вже добрим.

Ходили в кіно і в гості, запрошували гостей до себе.

А вночі починалися муки, Катерина хотіла трахатись, а Петро не міг.

Він їв нормально зараз, пив молоко, їв м'ясо і картоплю, зеленину, все свіже і чисте. Здавалось би — ну, ну, ще трішки — і стрижень його заворушиться і оживе.

Але — ні!

Петро почав часто випивати, аби притупити свій стан. Катерина також бухала разом з ним, і думала, що робити, що робити далі? Як їм тепер жити?

Вихід знайшовся несподівано. Дикий і несамовитий. Але все ж таки вихід.

Катеринина подруга Настя, тепер молода вдова, також була спрагла за траханням, і вони собі з Катериною про то говорили не раз, і не сто. І Катерина їй звірилася, бо що було самій робити. Хоч вовком вий. Але Настя за браком чоловіків у містечку також собі тільки дровичила. Аж ось вона прибігла до Катерини, захоплена можливістю, і майже захлинаючись від хвилювання, розповіла їй історію, як її приятелька поїхала в село до родичів по картоплю, і там підчепила собі підлітка років чотирнадцяти-п'ятнадцяти, з отих, що пови-ростали за війну, а до війська їм ще рано було, і почала з ним трахатися, і приїхала така шаслива, що мамо ховайся, але, здається, від нього завагітніла і тепер витягає його в місто, вчиться у ФЗУ, ну, знаєш у фабрично-заводському училищі, туди набирають пацанів із села, аби освоювали станки і йшли на завод працювати, бо ж людей бракує на заводі.

То цей пацан у неї житиме, і далі буде видно. А чого там? їй двадцять два, а йому п'ятнадцять, у неї квартира в місті, витягне його з села туди-сюди, буде йому вісімнадцять, поженяться і все чудово, а далі — як Бог дасть, але в дівки життя її жіноче вже склалося.

Я от думаю, Катрусю, а чи не взяти собі на квартиру такого от фезеушника малого, вони в цьому віці ще дурні, але кінець в такому віці вже стоїть добре, і трахатися кожен зможе так, що аж за вухами лящатиме і пилюка в хаті стовпом стане.

А що треба? Ну, не обов'язково від нього вагітніти, але якийсь час потрахатись можна. І йому буде добре, і мені...

Настя була мудра, як змія, а Катерина практична і в'юнка...

Якраз осінь. Набирають пацанів у ФЗУ, бо ж нема кому на заводах працювати. І тим, хто бере на квартиру пацана, ще й квартирні доплачують.

Оце воно і є.

Сіли увечері з Петром за пляшкою, набухалися, і Катерина все йому виклала.

— Я тебе люблю і не хочу тебе лишати. Але жити якось треба. Я молода жінка і не можу більше отак витримувати. Мені треба трахатись, тоді все буде добре. Які до ми розійдемося, то скоро про тебе все буде відомо, бо чого розходитись, якщо ти не блядуєш, а я тебе чекала і теж себе тримала в порядку. А як погодишся, то підемо разом, виберемо собі хлопця, щоб і тобі він хоч трохи подобався, і заберемо його до себе жити. Ну, а там далі я його якось приручу, заспокоюсь з ним, і так якийсь час проживемо. А далі буде видно. Може, за той час і в тебе якось воно почне налагоджуватися?

Петро зосереджено бухав, мовчав і важко думав. А що було думати, вибору не було. По другій пляшці, вони з Катериною обнялися, поплакали, полягали спати, обнявшись, як рідні, але не більше.

А за два дні пішли на оглядини до ФЗУ. Якраз привезли групу пацанів із довколишніх сіл.

Люди вибирали собі на квартиру дрібніших і хирлявіших, щоби 'їли не забагато, і клопоту з ними було менше.

А Катерина мало не зразу вгледіла виростка, як на підлітка, трішки вишого за інших і в плечах міцнішаючого Михайлика.

Високлобий, стрижений під нуль, голова правильної форми, навіть гарно йому було без волосся, виглядав він майже на молодого римського воїна, якби Катерина з Петром знали про такі означення історії, витончений профіль, трішки ніби страдницький, довгі темні вії над блакитними очима, волосся темне, як відросте, напевне просто чорне...

Михайлик виділявся з-поміж двох чи трьох десятків підлітків, якщо в нього вдивлятися, то можна було подивуватися, де взялися в нього, сільського хлопчачка, такі гени...

Катерина підійшла до хлопця.

— Як тебе звати?

— Михайло.

— Підеш до нас жити?

Михайлик ніяково, але широко і дуже приємно усміхнувся. У нього була широка усмішка, яка відкривала гарні рівні зуби.

— А чому ж ні?

Отак от все й почалося.

Михайлик проспав невинно у них лише одну ніч. Вранці поснідали, і подалися у справах. Катерина з Петром на працю, а Михайлик у ФЗУ.

Коли Михайлик прийшов із ФЗУ, Катерина вже була вдома сама. Петро подався кудись у гості, так домовились.

Катерина зготувала малому вечерю, запропонувала чарку. Михайлик трохи ніяково спершу відмовився, але не надто впирався, сільські діти з дитинства звикають до самогонки. Вихилив чарку — другу. Почервонів, повеселішав, розповідав про себе.

Мама на селі, є старша сестра, батько загинув на фронті. Послали в ФЗУ, бо вдома й так ледь кінці з кінцями зводять, а в місті воно якось ніби можна кудись вилюдніти, паспорт дістати і додому якось допомогти, ну і в місті веселіше.

— А дівчат ти любиш? — спитала Катерина.

— А хто ж їх не любить? Тільки в нас там хутори і людей взагалі мало, то я ще по дівчатам не бігав, та й роботи вдома повно. Та ще встигну, нагуляюся, я ще молодий!

— Ходи-но, я щось тобі покажу! — раптом майже серйозно, а насправді хвилюючись, промовила Катерина, вирішивши йти на абордаж, бо що тут час витратити.

Михайлик пішов за нею в спальню і став розгублено.

— Зараз побачиш! Заплющ очі, — скомандувала Катерина.

Михайлик слухняно заплющив очі, і за мить відчув, як ніжні руки обняли його, і м'які жіночі вуста впилися в його губи, і тіло його затремтіло, і кров запульсувала у венах, як скажена, ніхто ніколи його так не цілував.

— Не розплюшуй очей! — прошепотіла Катерина, ледь відсторонившись від нього, і знову почала його цілувати, і він вже втративши самоволодіння, підкорявся всім її рухам і жестам> і лиш тремтів, коли вона розстігнула йому штани і просто схопила нервовою рукою за пульсуючий набубнявілий від напруження стрижень, і притисла його в кулаці пару разів, і хлопець враз скорчився, не в силах витримати і почав кінчати просто у повітря, виприскуючи сперму куди попало, не розплюшуючи однак очей від сорому і ніяковості зі всього, що діялось.

— Нічого! Не хвилюйся! Все добре, — прошепотіла Катерина, важко відсапуючись. — Зараз ми все поправимо!

Михайлик і далі стояв із заплющеними очима, коли Катерина стягла з нього штани і сорочку, і голого вклала на ліжку, і, трохи пометушившись, сама лягла біля нього і почала знову пестити Михайликів стрижень, і за кілька хвилин він вже був знову напружений і готовий.

І тоді вона потягла хлопця на себе, і він відчув, що вона також зовсім гола, і її теплі груди видалися м'яким дивом під його твердими і пласкими грудьми, і він незграбно обхопив її обома руками, і тепер сам вже цілував у вуста, трохи несміливо, але вперто і пошуково.

І вона розвела ноги і взяла його пульсуючий від напруження стрижень рукою і підвела до свого отвору і вставила кінець стрижня в себе, а тоді ухопила Михайлика обома руками за сідниці і попхнула його на себе, і він вже й сам подався стрижнем вперед, відчуваючи м'яку і найкращу в світі місцину для свого вивченого поки що тільки самотньої суходрочки спраглого чоловічого кінця, і це було диво, і щастя, і розкіш, і блаженство, і входив він у неї так м'яко і твердо водночас, як ніж у масло, таке промайнуло у нього в голові в якусь мить, і вона почала рухати його сідницями, і він збагнув автоматичну науку кожної живої істоти, яка втрапляє в сексуальний танок, і почав рухатися в ній так, як веліла йому природа самця, і Катерина вищала і кричала під ним, і рвалась в нього і до нього, нарешті все є, нарешті вона це має, як довго вона цього прагнула, ось воно, ось воно, ось воно.

Катерина кінчила з ним ще в першому акті двічі, майже одразу, як тільки він увійшов у неї, і потім знову, коли він почав кінчати, і потім ще раз, коли він вже кінчив, звиваючись і стогнучи на ній, і не в силах відірватися від жінки, і вийти з неї, він так і лежав на ній, не виходячи, йому було добре, як ніколи в світі.

Він врешті хотів вийти, але вона не пустила його, щаслива від його юначого тіла на ній, від його ваги на своєму тілі, від того, що в ній все ще є всунутий його стрижень, замовклий, зм'яклий, але живий, і Михайлик просто заснув на ній і в ній, і це тривало недовго, але сон був, як казка про щастя, і він прокинувся від того, що його стрижень вже встав знову, і був там і вимагав дії, і вона також не спала, і відчувши напруження його члена у себе всередині, почала тихенько трахати себе ним, тримаючи Михайлика за сідниці, і тут він прокинувся зовсім, і тепер знав, як це, і знав, що це, і погнав вже одразу грамотніше і міцніше, і знову вона кінчила і раз, і другий, і третій, і врешті він скінчив теж, і вона з ним разом.

Вони качалися на ліжку, як божевільні, здавалося, неспроможні вже, не в силах розчепитися, але ось воно — надходить завжди хвилина, коли треба таки розходитися.

І він вийшов з неї, і лежав голий, вже зовсім не соромлячись, і вона нахилилась і поцілувала його в стрижень, просто поцілувала, як в щічку, і відхилилась, але в наступну мить нахилилась знову, і узяла його в рот, і трохи попестила, і це вже була гра, а не пошук пристрасті, і він почав знову набухати, але вона тоді відсторонилась і встала з ліжка, і втомлено, але чітко сказала:

— Ні! Поки що досить, маємо ще багато часу попереду!

І лише тут до Михайлика дійшло, що це чужа жінка, що з ним трахалась дружина Петра, і що Петро прийде додому увечері, і як він буде дивитись йому в очі.

Та й взагалі, як тепер все буде?!

Але Михайлик водночас раптом відчув й інше. Він відчув, що безмежно любить Катерину, бо насправді закохався в неї з першого погляду, ще коли тільки її побачив, ще до того, як вона підійшла до нього біля ФЗУ, і спитала, чи він хоче в них жити.

Вона чудова, прекрасна, найкраща і найгарніша жінка в світі, і він щаслива людина, і за кілька років, коли він буде старший, може, Катерина розлучиться з Петром і буде жити з ним, Михайликом, бо це ж вона, Катерина, його полюбила, вона його вибрала, вона, вона, вона...

Але що ж тепер далі?

Він спитав у Катерини:

— А що далі? Як тепер бути? З Петром як бути? Я почуваю себе по-дурному. Тобто я щасливий,

я

просто щасливий. Ти така чудова, я люблю тебе! Я просто люблю тебе! Але ж Петро? Як мені дивитись йому в очі? А потім — я тепер не можу уявити тебе з ним, як я подумаю, що ти з ним трахаєшся, я здурію від ревнощів, що робити?

Катерина, теж гола, лежала перед Михайликом і перебирала волоссячко над його стрижнем, гей би масувала чи робила там зачіску.

— Не хвилюйся за це! Тут все гаразд! Я люблю Петра. Він мій чоловік і чудова людина! І я не хочу його лишати в біді, але війна...

І вона розповіла Михайликові всю свою історію з Петром після повернення, і сказала, що він знає, що в неї з Михайликом можуть бути статеві зносини.

— А що йому робити? Я так жити не зможу, я не черниця. А узяли от ми тебе на квартиру, і з тобою мені чудово, і все добре. І він звикне з часом, що так є, і так має бути, і все влаштується, як діти в школу.

Якось воно важко вкладалося все в голову у Михайлика, але таки хоч химерно, але вкладалося, бо це було приємно, це було чудово, це було найкраще, чого лиш можна було собі забажати в його віці і становищі.

І тому це все якось виправдовувалось і пояснювалось. Бо так завжди, коли добре. Природа людська знайде сотню виправдань будь-якій ситуації, навіть самообманних, аби позірно все сходилося. Лиш десь там, у глибині, можуть виникати якісь підозри, що все так просто, і все так не буде, що колись однаково це має якось розв'язатись і розплутатись. Бо попри кожен самообман однаково людина інтуїтивно знає, де правда і де ні.

Але людина здебільшого тікає від думок про майбутнє, коли їй добре сьогодні. Прийде час — будемо розплачуватись, а зараз — жити! Просто жити і радіти життю, і кожному дневі, який приносить втіху!

Петро появився лиш пізно уночі, коли і Катерина і Михайлик вже спали.

Вранці сніданок був короткий і мовчазний. Бо всі з різних причин не були виспані і поспішали на працю.

Минуло кілька спокійних, але не дуже контактних днів. Катерина щодня трахалась з Михайликом, і була щаслива. Але в хаті відчувалась деяка напруга. В повітрі ніби висіли невиразні знаки питання.

І от якось Катерина перед тим, як усім вийти з хати на роботу, проголосила:

— Сьогодні, хлопці, не баріться, а приходьте додому раніше, я готуватиму поважну вечерю, завтра неділя, будемо гуляти.

Такої вечері вже давно Петро не пам'ятав, хіба що тоді, коли щойно повернувся з фронту.

Катерина притягнула від батьків із села картоплі і сала. Михайликова мама також було привезла різних харчів для малого. Та ще й літру самогонки.

Одне слово, було що їсти і що пити.

Спершу розмова ніби не дуже клеїлась, але по півлітрі все стало на свої місця.

Катерина намагалася звести місток між двома чоловіками і врешті його звела, наголошуючи, що вона з ними щаслива. Таки й вона підняла чарку і запропонувала обом з нею випити за те, що вона є і буде, буде з ними, що їх доля звела, і так є, і так має бути. Бо на все Божа воля! І що вона любить їх обох, нехай по-різному, але вони доповнюють один одного, і вона з ними щаслива і хоче, щоби вони обоє були щасливі з нею.

Тост був просто капець. І Петро трохи повеселішав, і почав дивитись на Михайлика яснішими очима, і наливав йому, як собі, врешті набухав пацана так, що той вибачився і, хилитаючись, подався спати, а Петро ще сидів з Катериною і вів дурні п'яні розмови, з яких витікало лиш одне — страхайтесь якимось так, щоби люди нічого не довідались, і не при мені, бо воно ж мені якимось не в дугу, ну і я ще до цього не звик. Та й взагалі, що тут говорити, сама розумієш!

— Та він ще малий, ти не повинен до нього ревнувати. Він ще не людина, а просто чоловічий стрижень, і тільки. У нього, як у кожного пацана, стоїть з природи добре, а з часом воно й у нього притупиться. Зараз він для мене просто молодий член, а люблю я тебе.

Ну, от бачиш, як ми з тобою сидимо? Я от з ним потрахалась, заспокоїлась, а посидіти мені саме з тобою хочеться, і поговорити, і просто дивитись на тебе. Я ж тебе люблю! Мені з тобою і приємно, і дружньо, і лепсо. А про що я з пацаном можу говорити?

Він потрахався і пішов собі геть! А ти — людина!

Катерина брехала Петрові у вічі і знала, що він вірить їй, бо це єдине, що йому залишається, бо так йому легше.

В її словах була половина правди. Вона справді по-своєму ще любила Петра, він був її чоловіком, він був її. Але за кілька днів трахання з Михайликом вона вже шаліла від пристрасті, вона хотіла ще і ще отого малого стрижня, який за розмірами був зовсім вже нічого, просто чоловічий член, але от з Михайлика просто перло стільки почуттів і шалу, що вони давали Катерині несподіваний додатковий кайф, і вона геть шизіла від такого трахання, і хотіла Михайлика ще і ще. Оце якраз те слово — вона його хотіла. В себе, біля себе, при собі. Вона хотіла його ніби всотати у себе, і щоби він сидів десь там, десь у неї, у вульві, і їй увесь час було з ним кайфово.

Трахалася вона тепер з Михайликом щодня, він різко мінявся, на очах старшав, почали з'являтися вусики над губами, в сексі він став впевнений і пошуковий, трахав Катерину тепер у всіх позах і варіантах, які тільки міг вигадати і коли і де тільки міг. І вона ні в чому йому не відмовляла, а навпаки радісно піддавалась усім його теперішнім забаганкам.

З Петром вони подружились, часом бухали разом, ходили разом на базар, інколи їздили всі утрюх на село, до Катерининих батьків або до Михайликової мами. Одне слово, виглядало усе це як справжня родина. От тільки синок був трішки завеликий для таких батьків, а так все було добре.

Настала зима, з опаленням було неважно, в хаті бувало не раз доволі зимно, і одного разу Катерина запропонувала Петрові, щоб Михайлик спав з ними. Оскільки їхнє подружнє ліжко було старосвітське і дуже широке, то там легко можна було б поміститись утрюх, і так тепліше. Бо в кімнаті, де спав Михайлик, було поночі справді холодно.

Петро знизав плечима. Але що робити, все одно тут вже все було очевидно, і Михайлик ліг з ними, а Катерина посередині.

Виглядало це на перший погляд по-дурному. Але потім все виявилось не так і зле.

В Катерині таки жили чорти, і якийсь із них був дияволом чи демоном трахання, і в голові у нього мав бути тільки чоловічий стрижень, і більше нічого.

Катерина лежала між двома чоловіками, і рука її поповзла несамохіть до одного стрижня, а потім до іншого.

Петро зітхнув, дещо здивований такою її активністю, але Катерина потяглась до нього і лягла на нього своїми теплими грудьми, не випускаючи його орган з рук і масуючи його, прошепотіла Петрові на вухо:

— Може, нехай Михайлик мене ззаду потрахує, і ми будемо всі утрюх ніби трахатись, і тобі може це передасться через мене від нього... Ну, давай, Петрусью!..

Вона вже тримала другою рукою Михайлика за твердий і набряклий від напруження член, і тепер потягла його просто за кінець на себе ззаду, і він став на коліна і застромив їй стрижня у піхву, і почав її трахати, і його яйця торкалися Петрових яєць, бо вона лежала на Петрові, піднісши трішки зад вгору, і підмахуючись несамохіть Михайликовим рухам, водночас вона тримала Петрів м'який стрижень в руці і масувала ним собі клітор і торкалася ним Михайликового кінця, який трахав її міцно і вперто, і ось вона застогнала, і застогнав Михайлик, і раптом Петро відчув якийсь давно забутий приплив сексуального відчуття і в своєму кінцеві, якого зараз конвульсивно стискала рука Катерини, мало не впихаючи його туди, де вже пульсував Михайликів стрижень, і Петро смикіювся і теж застогнав у якомусь латентному, але вже відчутно сексуальному задоволенні, хоч його орган так і лишався непорушним, але з голівки його витріснулось трішки якоїсь рідини.

І це було вперше майже за рік його життя з Катериною, і він відчув полегшення і надію, що, може, колись таки воно мине, і вони розчепилися, і Катерина поцілувала його у вуста, і він відповів їй жагучим, як давно не було такого, поцілунком, і тоді вона поцілувала Михайлика, який впився в неї спраглими до любові вустами, і врешті всі почали засинати, і Катерина сказала:

— Це неможливо, як я вас обох люблю! Я зараз справді щаслива! Дай нам Боже усім цього щастя завжди! Ви мої кохані — два, як один.

Вони трахались так тепер регулярно, винаходячи різні пози, але завжди так, щоби Петро був також задіяний в своєму напівпасивному стані, і він потроху теж звик і до Михайликового тіла, і до його сильного стрижня, і до стогонів і криків Катерини і Михайлика, і до своїх далеких, але все ж таки дуже приємних відчуттів, які народжувалися в процесі їхнього дивовижного тротрахання.

У Петра під час їхнього химерного трахання витріскувалось чимдалі більше чогось схожого на розбавлену сперму, і при цьому збільшувалось у нього те приємне відчуття щораз більше. Бо якийсь катарсис в організмі в нього таки ставався під час цього химерного трахання, і хоч інколи бувало і сухо на кінці, попри певний психологічний і фізичний кайф, чимдалі частіше з'являлась на кінці в нього по закінченню спільного акту ота рідина, і це повнило Петра сподіваннями і бажанням знову трахатися саме отак от по-дивацькому утрюх.

Він почував, не думаючи, а часами й усвідомлював безглуздість ситуації, в яку потрапив, але вона була краща, ніж нічого, і він вже звик до неї, і виправдовував її сам собі, і все було чики-чики. І так минув рік.

І от знову настала весна.

Михайло з Петром верталися з базару, смикнули там по чарці, накупили їжі, бо вчора була получка, і вони прийшли під хату, і співали під дверима, обійнявшись:

На тім боці при потоці
Їбалися зайці
І зробили Катерині
Мадьяра в куфайці.

Катерино, відчини-но,
Катерино, встань-но,
Дай нам їсти, дай мам пити,
Як то буде файно!

Катерина відчинила,
Катерина встала,
Дала їсти, дала пити
Ще й поцілувала...

Я — Михайло, ти — Михайло, Оба й ми Михайли, Полягаймо при дорозі, Наче поздыхаймо...

Петро на фронті заприятелював з галичанами і навчився від них багато західняцьких пісень

Катерино, відчини-но...

Вона виходила усміхнена, і цілувала їх обох в щоки на вулиці і в губи, коли за ними зачинялися двері, обох по черзі міцно і гаряче.

І вони всі були щасливі.

Всі утрюх зустріли весну в хорошому настрої і стані, ніби не прокидаючись від перманентного сп'яніння, яке вже стало часткою їхнього життя. Отакий собі майже наркотичний кайф нонстоп гнав їх увечері в ліжку, і це ставалося перед сном майже щодня, а при цьому Катерина інколи трахалася ще з Михайликом і окремо, і так вони жили і, здавалося, горя не знали.

Минув рік після перемоги, життя почало чимдалі стрімкіше рватися вперед, сказати б нормалізуватися — важко, але поверталися з війни чоловіки, запращувала чимдалі більш відновлювана промисловість, в містечку появились нові люди, а Катерину вибрали у профком, як активну і енергійну робітницю, і вона тепер вже на заводі почувала себе невеликим, але начальником, і взялася до цього пильно і з запалом, і все в неї ладилось.

А поза тим вони жили собі утрюх своїм приватним життям, як і раніше. Михайло, здавалося, тепер подружився з Петром всерйоз.

Спільна робота, спільний злочин чи спільне ліжка, будь-який спільний чин робить людей спільниками. Вони тоді чимось поєднані, щось таке, в чому вони рівні і найближчі, їх у великій мірі розкриває одне одному.

Спільна таємниця зближує і зовсім сторонніх людей, а тут попри всю дивність ситуації і різницю

у віці була не тільки сувора таємниця, а ще й поділений натроє гріх, про який нікому не можна було розповісти, просто нікому.

Бо цього ніхто не зрозуміє, це було легко втямити кожному з трьох, і тому це навіть не наголошувалось, і так було очевидно, що нікому ні пари з вуст.

Михайлик вже закінчив своє ФЗУ і працював на заводі. Він дуже добре вчився, освоїв токарний станок легко і просто, і його взяли одразу на роботу тут же на заводі, і він отримав паспорт, бо йому у травні виповнилось шістнадцять років, і нікуди не збирався йти від Катерини і Петра, і зрозуміло було усім трьом, що житимуть вони так ще довго і довго.

Настав серпень — гаряча пора. Час від часу вони їздили на села допомагати. родинам, але утрьох часто вибирались на озеро чи у ліс. У гості до когось вибирались рідко, та й до себе не часто гостей запрошували. Їм було добре утрьох. І вони нікого і нічого більше особливо бачити не прагнули.

Бувало, що й там ночували десь на природі за гарної погоди, ну і, звісна річ, без сексу не обходилось, і тепер вже всі собі дозволяли, що хотіли, і Петро, з певного часу вже осмілівши і освоївшись в цій ситуації, міг хапати в сексуальному трансі усю і Михайлика, і Катерину, де тільки як, і коли хотів, шукаючи власного кайфу, і таки діставав його. І, врешті, коли вже падав в знемозі, то, якщо вони хотіли ще, наступне їхнє трахання при ньому вже його так не збуджувало, він дивився ліниво і напівсонно, як там вони звиваються, і це не викликало в нього ні заздрощів ні ревнощів. Це все було теж його, його частка, і він просто чекав, коли вони скінчать, і всі разом будуть спати, обійнявшись, і засинаючи, задоволені, ситі одне одним, усі утрьох.

«Грім ударив зненацька і блискавкою засліпив, і здалося на мить, що це зірка щаслива упала...» — це були слова з якоїсь пісні, яку Петро запам'ятав випадково, і йому тоді сподобалась мелодія.

Він сидів, вже добряче п'яний, за столом, вже вчидив майже півпляшки, але йому було мало, він потроху наливав собі ще, і тільки одного великого огірка мав на закуску.

Потім узяв гармошку і почав співати:

Я бил батальйонний разведчик,
А он пісарішка штабной,
Я бил за радімую землю атветчик,
А он спал с маєю жаной..
Яка там закуска — на хера таке життя! Жити йому зараз хотілося мінімально.
Він співав, і з очей його лилися сльози.

Ах Клавушка, мілая Клава,
Мне жіть ведь с табой суждяно,
А ти праменяла, шалава,
Меня на такоє гавно.

Меня на такова мужчіну,
Я срать би с нім рядом не стал,
А я да самога Берліну
Па вражескім трупам шагал.

Шагал, а патом в лазарете
Асколкам прабітій лежал,
І плакалі сьостри, как дeтi,
Пінцет у хiрурга дражал.
Петро вже плакав, не криючись сам перед собою, сльози текли по його щоках.

...Красiвiє крупнiє сльози
Кандуктор на лiтер пралiл.
Пралiл, праслезiлся, сабака,
І всьо же содрал четвертак,
Не видержал я i заплакал,
Вот, думаю, мать вашу так...

Вiдчинились дверi i зайшов Михайло.

...Падайтe, братiшечкi, хто сколько может iз вашiх мазолiстих рук

— А-а? Йобарь прийшов? Ну шо, тепер дрочити будеш чи як? Піздец тобі, щеня сране! Зараз я тебе убивати буду!

— Ти що, Петре? — сахнувся Михайлик. — Що з тобою? Що сталося? Ми ж друзі, ми ж одне ціле? Ми ж родина!

— Хуїна! Пиздина! Ми срака, а не родина! На, читай, сучонок йобаний, на, і вдавися сам своїм пацанячим хуєм! Читайте!

«Дорогі мої хлопці!

Вибачте, що пишу, але в мене немає сил і відваги вам у всьому признатися. Я йду від вас, так я вже не можу більше такого умовного життя. Михайлик однаково скоро стане дорослий і захоче колись мати свою власну родину, дітей і так далі, і ми можемо, а особливо я, опинитися на манівцях життя, тобто просто в його сраці.

Коротше — я зустрiла чоловіка, який мене полюбив і я його.

Нормальний здоровий дядько, старший за вас. Але з кінцем у нього все гаразд, з грiшми також, і все в нього тіп-топ, і я їду з ним до Києва, так що не поминайте лихом.

Якось вже переб'єтесь і без мене,

Я справді вас любила обох, і мені дуже прикро, що так сталося. Але зараз це, очевидно, моя доля. Раптом мені дико захотiлося нормального життя, і ось воно прийшло, і я його маю.

Цiлую вас обох на прощання!

І в мене назавжди залишаться про наше спiльне життя гарні спогади.

Не поминайте лихом!

Катерина.

А щодо розлучення і всяких справ, то якось з тобою, Петре, я зв'яжусь, коли це буде треба. Я взяла з собою тільки свої речі, все лишаю вам. Живіть!»

Михайлик став блідий, як смерть. Руки його тремтіли, на чолі виступив піт, а на очі навернулися сльози. Він витер очі рукавом і ледве стримувався, щоб не заплакати вголос.

А Петра водило вже зовсім, не те що він був просто п'яний, його вочевидь не менше прибила ситуація, ніж Михайла, але горілка дозволяла йому говорити відверто і виплескувати свій біль зараз на Михайла.

— Ну що? Натрахався на халяву, пожив у мене на голові і цю блядь розпсучив так, що вона знайшла собі нового хахалю і мене покинула, а ти їй просто нафіг не потрібен, ти просто стрижень, чоловічий орган, розумієш, ти для неї був просто хуй — і все, бо хто ти є — нуль без палички, в мене не стояв, а в тебе стояв, от вона з нас і зробила собі одного, з двох ідіотів одного, собі на радість.

Але ти цілий рік трахав мою дружину просто на мені, ти був мною, замість мене! Ти сука, недоросток вонючий, в тебе, крім хуя, в голові нічого нема, ти недоумок, недоучок, недоросток, просто ніщо, навіть школи не закінчив, тебе взагалі нема, є хуй, і до нього прив'язаний отакий от бадилляка, це ти і є...

А зараз забирайся з моєї хати к їбені матері, аби я більше й духу твого не бачив, аби я ніколи більше про тебе не чув, бо як зустріну десь не в настрої, то просто приб'ю, коротше іди на хер, і то бігом, поки я ще не розлютився остаточно!

Петро налив собі ще півсклянки горілки, і в його голосі задзвеніли зовсім болючі і страшні нотки, здавалось, він зараз в істериці може зробити що завгодно!

Він хильнув горілки і зиркнув на Михайла, який вже плакав не криючись, просто ридав, вже не витираючись, ні на що не зважаючи.

— Та пішов ти на хер зі своїми слізьми! Пішов на хер зараз же, чуєш! Геть, щоб я тебе більше не бачив!

При цих словах Михайлик круто розвернувся і вибіг з хати.

Запанувала тиша.

Петро налив собі ще горілки і скося дивився на Катеринин лист.

От блядь, житуха! Краще б мене вбили на війні, ніж отак от жити!

Він встав і підійшов до великого дзеркала, що випиналося із дверцят шафи. Але він став якимось так, що в дзеркалі його не було видно. Дивився на дзеркало, бачив кімнату, а себе не бачив.

«Мене просто нема, — снували в нього п'яні думки, — мене взагалі нема, мабуть, я загинув на фронті, а це мені просто ввижається на смертному одрі, або вже на тому світі.

Це все якесь марення, кошмарний сон, в якому було двоє, потім нікого, потім троє, потім знову нікого, потім...»

Раптом щось йому спало на думку, він прислухався, якісь звуки долинали з сараю напроти хати.

Якісь невиразні, але лякливі шурхотіння, шелести, хрипіння пробивали літній погідний вечір.

Петро вискочив на двір і різко відчинив дверцята сараю.

Михайлик висів на бантині. Він вішався на власному ремені і його перехопило неточно, і він хрипів, задихаючись, і очі його вже нічого не бачили.

Петро сперше схопив його зразу знизу і підняв, щоби дати йому дихнути, в наступну мить очі Петра ковзнули по сараю, і він побачив косу.

Не полишаючи Михайлика, він ногою дотягся до коси, підхопив її і миттєво перетяв ремінь. Один мах — і Михайлик повалився на землю.

Петрові хміль вже минув зовсім. Він стягнув залишки ремня з шиї Михайла і почав робити йому штучне дихання.

Той захрипів і розплющив очі, не розуміючи, що і де з ним і зиркнув на Петра здивованими, але якимись мертвими очима.

«Живий, слава тобі, господи!» — перша думка майнула у Петра в голові.

А далі його поїняла лютя.

— Ах ти ж, падло мале, ти, сволота, ще й мене міг підставити під оце все! Мало мені своєї біди, та ще тебе тут няньчити з твоїм вонючим хуєм і придуркуватими переживаннями. Падлюка ти засрана!

Він ударив Михайлика по щоці, потім по другій, а потім вже несамовито почав лупити хлопця з усіх сил, а потім вже піднявся і копав його ногами.

З несамовитою люттю, з ненавистю, з божевільним відчуттям помсти, яку нарешті може отримати і відплатити за всі поневіряння, за знущання над ним, над його чоловічою суттю, за те, що жінка блядь, за те, що вона вибрала цього підсвинка...

За те, що трахав мою жінку, за те, що молодий, за те, що в тебе стоїть, а в мене ні, за те, що вішався. За те, що плакав, за те, що... за все, що я пережив через тебе, сволота, падло, нікчема...

Він засапався і зупинився, і тоді глянув на Михайлика. Той лежав закривавлений, без пам'яті. Може, вже мертвий. І тут Петро заплакав. Гірко заплакав над безпам'ятним хлопцем. Так гірко, як ніколи в житті не плакав.

— Боже, що я наробив! Що я наробив! Він же насправді ні в чому не винний! Бідний хлопчик!

Петро взяв Михайлика на руки, і поніс у хату, обмив його, і поклав йому на голову мокрого рушника, він сидів біля нього, намагаючись привести хлопця до тями різними способами. Врешті влив йому в рота горілки, і хлопець закашлявся, трохи опам'ятався, розплющив очі, і з жахом подивився на Петра.

— Не бійся, Михайлику! То було божевілля! Більше нічого не бійся! Все минуло! То було дурне! Все буде добре, ти будеш зі мною, все буде добре.

Петро говорив це, і плакав сам, і цілував хлопця, і просив прощення, і говорив безтямно ще багато чого, чи то зп'яну, чи то з горя і розпуки, чи то з образи на самого себе і на долю.

— Пробач мені, будь-ласка, пробач мені!

Михайлик слабо усміхнувся і потягнув руку до Петрової. Той схопив його руку і почав цілувати.

Михайлик забрав руку і сказав:

— Ти теж не бійся, все буде добре... колись...

— Не говори нічого, спи, я тебе укрию, а завтра все з'ясуємо! Спи! Я тебе люблю! Вона не варта була твого життя, малий! Повір мені, якщо так вчинила, вона була не варта тебе. А в мене нікого немає, крім тебе, я буду твоїм і татом і братом, ми будемо жити разом.

Ну от і все, думав Петро, от і все! Цілу ніч він думав отак от, про себе, і про Катерину, і про Михайлика, і про те, що в нього насправді нікого й нічого в житті більше немає, може, окрім цього хлопця.

Батьки померли, дружина покинула, стрижень досі не стоїть, і невідомо коли і що з ним, Петром, буде. Йому тридцять два роки, все життя ніби ще попереду, а насправді — тільки морок і порожнеча.

Кохання може в нього бути тільки платонічне, жінки він, мабуть, ніколи більше не спізнає посправжньому, дітей також не чекати, бо ж як...

Що далі?

Як жити далі?

Він дивився зараз на сплячого Михайлика, бо сидів біля нього всю ніч, і хлопець марив і зривався то в якісь крики, то в плач, і все уві сні, і Петро поклав йому на лоба руку, і малий раптом зітхнув і заспокоївся, і уві сні обійняв руку, що лежала в нього на лобі і притиснувся до неї губами і засопів спокійно і тихо.

Хто ще в мене є, крім цього химерною долею посланого пацана?

Ти машина, ти залізна, куда ж ти мене завезла...

Ти ж звик до нього, Петре, звик і полюбив його теж, і бив ти не його, а свою біду і її зраду, а він то справді був просто інструмент в її руках, просто твердий пацанячий стрижень, вона його справді мала тільки за чоловічий орган, це ти його бачив інакше і дивився на нього, як на людину, як на меншого товариша, як на... ну для сина він трохи занадто великий, але ж...

Чого ж ти його так бив, чому ти виганяв його з дому?

Бо хотів вигнати її, і весь спогад про неї, хотів нічого не пам'ятати, а він — це живий спогад про те, що...

Надходив ранок. Хміль давно розсіявся, і Петро й сам закуняв при ліжкові, на якому зараз спав Михайлик, на якому колись бувало всякого, але зараз спогадів не було. Петро отямився від сидячого сну, і ліг біля малого, не роздягаючись, і не накриваючись, лиш трохи попхнувши Михайлика на середину ліжка, і, ущерт зморений усім, заснув вмить.

І коли вранці прокинувся, ще не тямлячи себе, де він і що довкола коїться, перше, що відчув, — це у себе на плечі чиюсь руку, яка його обіймала уві сні.

І Петро трішки криво, але все ж таки не без надії, усміхнувся сам до себе — живі будем, не помрем...

...ти машина, ти залізна...

Джерело: *Покальчук Ю. В. Заборонені ігри: Повісті / Худож.-оформлювач І. В. Осипов. — Харків: Фоліо, 2005. — 222 с. — С. 125-158.*

Постійна адреса: http://ukrlit.org/pokalchuk_yurii_volodymyrovych/khloptsi_vid_katerynky